

(המשך מעמוד 5)

בדרך זו הצליח פלג להעלים את הידיעה, כי הידנה נשאר חייב 3000 ל"י לרמ"ח אלי דקל מהמטה הארצי של המשטרה, 800 ל"י לסמל רופא מעובדי מחלקתו, 1000 ל"י לסמל-לשעבר מאיר ערוסי, וסכומים קטנים יותר לשורה ארוכה של קצינים ושוטרים במחוז תל-אביב.

אולם גם מאמציו העצומים של פלג לא יכלו להעלים יותר את העובדה, כי מחוז המשטרה הגדול ביותר בישראל מתנהל בי רובו על-ידי כמה קצינים מ-שחתיים, המקבלים גיבוי נלא מידי מפקד המחוז, שעלה לגדולה בגלל כרטיסו המפלגתי.

פשעים

שלוש דקירות סכין

ג'ורג' בישארה מועמר, 60, היה אחד ה' דמויות הידועות ביותר בין ערביי ישראל. הגבר הגבוה, בעל השפם הגוון היטב, נולד לאחת המשפחות הנוצריות העשירות ביותר בנצרת. אביו שלחו, יחד עם שני אחיו, ללמוד באוניברסיטת בירות. בשבוע משם היה ג'ורג' עורך-דין מוסמך, ובעלה של צעירה לבנונית משכילה, ממשפחת נשיא הלבנון הקודם בישארה אל-כורי.

מועמר חילק את זמנו בין משרד הפר' קליטות שלו, בבנין הכרמליתיים בחיפה ה' תחתית, לבין התמסרות לבעיות המיעוט הערבי. יחד עם עורך-דין אליאס קוסא, פעל למען הקמת מפלגה כלל-ערבית בישראל, אשר לא תהיה משועבדת למפלגות הקיימות. האיש האמרי, שהיה ידוע כאחד מאהיבי הכרמל המסוריים ביותר, מצא גם זמן לטפל בטטולה כרמו (כוכב הכרמל). זהו בית-הב' ראה גדול ונאה, שופע בקימורי בניה ערבית קלאסית, על גבעה רמה בכניסה לכפר הדרוזי עוספיה. שם, באמצע היותו שוקע בהכנות לקראת שבוע של תירות מוגברות, ערב הג הפסח, מצא ג'ורג' בישארה מועמר את מותו, בשלוש דקירות סכין.

קטמיה עם ג'ורג'. בין עובדי בית ההבראה של משפחת מועמר נמנה גם ג'ורג' כאן. הצעיר הנוצרי בן 26 לא הסתדר עם חבריו לעבודה, ולא פעם נכנס אתם ל-קטטה. לפני שבוע, שעה שבעל בית-ההב' ראה ניסה להשכיח שלום בין עובדיו, השיב לו ג'ורג' חתימה מעליבה. רקעו של ג'ורג' סוער ונוקשה. בהיותו ילד, מת אביו, כומר בכפר בענה בגליל ה' מרכזי, מהרעלת-קיבה. אמו נרצחה על-ידי אחי בעלה, כאשר הוטל חסד ברמתה המ' סרית. עתה, כאשר איים מועמר לפטרו מע' בודותיו בערה בו חמתו להשחית. הוא המ' יד על מעבדיו, אך חבריו לעבודה מיהרו ל' הפריד בין השניים.

מועמר הפנה את גבו לג'ורג', התיישב ליד אחד השולחנות בחדר העבודה, שקע בקריאת עתון. ג'ורג' נכנס למטבח, לבש סינור, הסתיר בכיסו סכין-מטבח מושחזת, ואחר-כך ניגש

נרצח מועמר
תמונת בא חוף קריאת

מטיילי-פסח באילת

אנדרטה לזכר גזע שנחלב למות

להסתגר בחדרו, והפקידה להזהיר את ה' חילים שבמחנה מפני הרעה המתקרבת. אחרי דקות אחדות חודר הטיול למחנה. לכו הרחום של רב-הסמלים נשבר תחת תח' זוני מדריך הטיול, החמישים באותו יום. שתי מאות של זאטוטי מעברת-אישם בותנים כל עצם לחוד: "מה זה?" הם שואלים, ושוברים את הטפטפת בצריף המגורים. "מה, זה מקרר?" הם סקרנים לדעת, ומוציאים מכלל פעולה את המקרר החדש שליח חדר-האוכל.

ההסבר שהם מקבלים מן התיילים, שלא הוזהרו בעוד מועד על האסון המתקרב ובא, מרחיב את הדעת: "מה יש לראות בבאר-אורה? הכל. ראייתם כבר את הסוסיה?" המטיילים הולכים לראות את הסוסיה. בי-כיוון שהחיל הראה להם אותה, נמצא שער המחנה. הוא מוגף אחריהם בקללה רמה ובנפנוף-יד: "מתי זה כבר ייגמר?"

זה לא נגמר אף פעם. זה לא נגמר אפילו בשעה חמש וחצי בבוקר, כשכובע של קצין-חיל-אחרי מזוקר באפילוית הבוקר בפתח אחד החדרים בחדר, ושואל: "אנחנו כאן מטילים. אולי אפשר לקבל הסבר?" לחיי הקצינים שבדרך, שגם הם יקבלו בעלי-סירים מסומרות על הראש.

רבי עקיבא באילת. אתם רוצים הס' בר? בבקשה, למה לא? רפי נלטון מוכן לספק אותו, על סיפונה של סוס'שלמה, סירת הטיול הגדולה, בעלת קרקעית הזכוכית, אותה הוא מפעיל בהצלחה מן המעגן ה' קטן שליח השקים.

אתם רואים משהוא? שואל האדמיראל נלטון את תייריו, כשהסירה יוצאת לזרחה וכשעניי כולם נעוצות בקרקעית. "לא", משי' בים התיירים. "נכון, לא רואים עכשיו כלום...". אומר נלטון ומפנה את המכטים אל הסביבה היבשתית הקרובה: "שם העיר עקבה. היא נבנתה על שמו של רבי עקיבא". "אנחנו נבקר בעקבה?" שואל קול של תי' רת מזוקנת, "אמרו לי ששם לאחלי מאד". "הוי לאחלי", משיב נלטון לתיירת האלף שהוא מוביל באותו יום, "רק שהמשטרה מחפשת אותי שם".

כאשר מגיעים לחוף האלמוגים הופך גל' סון רציני יותר: "באילת יש שלושה מיני דגים, הוא מסביר בהחלטיות מרעית". "דגים? ממוגנים, דגים ממולאים ודגים מבושלים." כאשר חונה הסירה מעל לשטח האלמוגים הגדול, קורץ נלטון לתיירת הקרובה ביותר ולוחש: "ששששש, עולם הדיממה".

הסירה חוזרת. ליד המעגן חונה הגיפ' הלכן של נלטון. אפשר להגיע בו לכל מקום בערבה. להגיע, אבל לא תמיד לחזור. ליד עמ'די שלמה, ניתן הסבר מדעי: "אלה הם עמודים ביונטיים. כאן היה שלמה המלך עושה ביונס".

אנדרטת זכרון. ביונס עושים עכשיו באילת מוכרי הגאונו והאספרסו, שתפשו את מקומו של שלמה המלך. את מקומם של העבדים תופשים הטיילים והתיירים. הרושם הראשון ליד דלפק הקיוסק או שולחן ה' מסעדה הוא, שהטיילים והתיירים נוצרו כני

תייר בא לאילת. הוא יורד בשדה-התעופה של ארקה, ממצמץ בעינים ופוער את פיו בתמהון. בתל-אביב אמרו לו שאלת היא נהי-מדבר קטן ובחלי מיושב. כאן הוא רואה תנועה כמו בשעה שבע בערב בין רוואל לכסית של תל-אביב, כשכל החתיכות מובילות את הכלבים שלהם להתאורך וכל החתיכים מובילים את החתיכות שלהם ל' קולנוע.

התייר נבהל. מרוב כהלה הוא מתחיל ל' לכת. הוא פוסע חמישה מטרים קדימה, נזכר פתאום במשהוא ושואל את תושב אילת הראשון שהוא פוגש ושאינו עסוק במכירת משקאות קרים, חול צבעוני, או אבנים ב' משקל: "תסלח לי בבקשה. איפה כאן הגבול?" מלחמת שוורים ומדריכים. התושב המקומי קיבל הוראות להיות מנומס וישר, אך גם מעשי: "מטרא אחו לפניך, אדוני", הוא אומר והולך. התייר זו מיד חמישה מטרים ימינה, פוגש תושב אילת כניל ושואל אותו בחרדה גוברת: "תסלח לי בבקשה, היכן כאן הגבול?" התשובה היא דומה — גם עכשיו, וגם כשהתייר מתנועע עשרה מטרים שמאלה, פוגש תושב כניל, שואל אותו כניל ומקבל התשובה כניל.

מה קורה אז? זוהי שאלה טיפשית. התייר חוזר בריצה למשרדי ארקה, מחפש, ולי-פעמים מוצא, את האחראי מטעם לשכת ה' תירות הממשלתית, ומבקש ממנו מדריך.

כאשר עושה התייר את הצעד המכריע הזה, הוא זוכה לחייה שלא היתה כלולה מלכתחילה בחתיית שהובטחו לו במשרדי הלשכה בתל-אביב: מלחמת מדריכים. אם כבר היה בספרד, ומבחין בהבדל שבין מלחמה זו למלחמת-שוורים, הוא מחכה בסבלנות לסיומה. או עולה עליו המדריך המנצח ומוביל אותו לסיר. אם לא היה בספרד, יכול הוא מיד להבריק לסוכן התיירות שלו בתל-אביב לבטל את המסע לספרד: אין צורך, גם כאן יש מלחמות. שוורים או מדריכים, מה ההבדל?

אין שום הבדל אם האיש תייר או טייל מקומי. בשני המקרים מתיחסים אליו באילת באותה אדיבות, לוקחים ממנו את אותם המחירים המופרזים ומשכינים אותו על ה' חול הנגיף והרך של חוף ים סוף. באם בא בחברת מישהוא, יכול הוא גם לשר, בשני קולות, אני ואת, על חוף אילת.

נעלי-סירים על הראש. ראייתם פעם סרט על המערב הפרוע, כשרכיבי הסוסים מגיעים לעיר בדהרה, יורדים כפיצה ליד בית-המרוח המקומי והאמהות צות לאסוף את הילדים מן הרחובות כשבעלי החנויות מגיפים בבהלה את תריסי החנויות? מתזה דומה מאד אפשר לראות בכבאי-אורה, כאשר הגדנ"עי בשער מודיע בסלפון לרב-הסמל: "המפקד, אורחים!"

מה שקורה אחרי ההודעה הקצרה, אך האומרת הכל, הפך כבר לשיגרה: "אל תתן להם להכנס!" פוקד הרב-סמל, בשעה שמפעיל מכונת הזיקוק רץ לסגור את ה' שיבר, החובשת להגיף את המרפאה, המפקד

אל מועמר. "סלח לי", התנצל הצעיר, "אני מאד מצטער". מבלי להרים את ראשו, השיב לו מועמר: "לך לעבודה והיה בן-אדם..."

ג'ורג' שלף את הסכין, דקר את מעבדיו בכתף הימנית. מועמר ציח: ארצה. ג'ורג' דקר אותו שתי דקירות נוספות וברח מהחדר.

"מועמר רוצה לרצוח". הצעיר ה' נפחד רץ ברחובות הכפר עוספיה, עד ביתו של העתונאי כמאל מנצור, שם ידע כי ישנו טלפון. הוא מצא שם את נגיב מנצור אביו של כמאל, ביקש רשות להשתמש ב' מכשיר. הוקן המכובד, שראה כי ג'ורג' אחוז בהלה, שאלו לשם מה הוא צריך את ה' טלפון. "אני רוצה להזעיק את המשטרה", השיב, "ג'ורג' מועמר רוצה להרוג אותי". מנצור הרגיע את הצעיר. "אל תדאג, לא יקרה לך שום רע. אני אלך בעצמי לדבר עם מועמר".

כעבור כמה דקות הופיעה המשטרה, ש' הוועקה טלפונית על-ידי עובדי כוכב הכרמל. היא עצרה את ג'ורג' בבית אחותה.

אילת

אני ואת של חוף אילת

חצי מיליון אורחים — זוגות צעירים ותינוקות, קשישים ובני תנועות-נוער — עזבו במשך שבוע החג את בתיהם ונדדו למרחקים. מתל-אביב ומרכז הארץ התפלג הזרם האדיר של מטיילים, מתנפשים ותיירים זרים אל שני הקצוות: לגליל ולנגב.

אולם בעוד שבשנים הקודמות היה הזרם שפנה דרומה קטן, ומימיו מוגבלים על-ידי העדר כבישים טובים, ניפרץ השנה נתיב חדש, שהוביל את השטפון הגואה עד לקצה הדרומי של המדינה. על פני האספלט החלק של הכביש החדש אילת נהרו שירותי אינ' ספוחות של נוסעים. הם הגיעו במשאיות, במוניות ואפילו בקטנועים. ביום אחד בלבד הגיעו לאילת, לפי אומדנה זהירה: 120 אוטובוסים, 100 משאיות, 1000 מכוניות פרטיות ו-200 אופנועים.

מוזר כתב "העולם הזה" באילת, על מה שרובבות המטיילים והתיי' רים מצאו בעיר, ועד היחס אליהם: מצד התושבים המקומיים:

מה אפשר לומר לכם? פעם, בשחר ההיסטוריה הישראלית החדשה, כאשר אילת הייתה עדיין קטנה ובלתי-מפותחת, וגמעה במלואים חלב מכל פטמות התקציבים בצפון, היו גם חיי הבידור בלתי-מפותחים במקצת. "מה מציגים הערב בבית-החיי"ו? היה תושב אילת שואל את חברו, כדי לקבל את ה' תשובה הידועה: "סרזן במילואים, כמובן". עתה, אין מציגים יותר את סרזן במילוי-אים. בעד כספכם — בעד הרבה כסף — יכולים אתם לראות את גיימס דין בקדמת עזן, באולם הבלתי-מקורר של בית פיליפ טוריי, או את האטרקציה המקומית האחרונה, נלטון מתחת למים, על החוף הפתוח שליח ביתן השק"ם.